

Gesprek met Irene Lammers

Irene Lammers is bedrijfskundige en werkt als strateeg economisch beleid bij de Provincie Noord-Brabant.

Wat heb je met dit thema

Irene vertelt dat ze als 17 jarige geraakt werd door het verhaal van haar leraar economie over Chili. “Die leraar liet met televisiebeelden zien hoe president Allende van Chili aan de kant werd gezet omdat de multinationals hun eigen macht veilig wilden stellen. Ik was zo gechoqueerd door wat daar gebeurde dat ik besloot een studie te volgen om aan zulke misstanden wat te kunnen doen”.

Ons economisch systeem

Irene ziet het economische systeem als een scheppende kracht die ons veel welvaart en goeds brengt. De markt-macht is een positieve kracht om nieuwe producten en diensten, banen en welvaart te creëren, maar die economische drive moet wel gekanaliseerd worden om te beschermen wat voor ons van waarde is.”Irene: “Ongecontroleerde economische macht gaat zijn eigen gang en wordt dan destructief. Grote oerwouden worden zo opgeofferd aan multinationals en in de Nigerdelta is het zwart van de olie van Shell. Dit moeten we niet willen. In Nederland zijn er minder uitwassen, hier gaat het algemeen best goed.

Zijn we slaaf van het systeem?

“De mens kan niet ontsnappen aan het economisch systeem. De mens zit altijd in een systeem, zoals je ook nooit zonder relaties en zonder communicatie bent. Wel moeten we streven naar systemen die de waardigheid van mensen mogelijk maken. En die zijn er. Wij leven in een rijk stuk van de wereld en dat heeft ons vrijheid gebracht. De economische voorspoed maakt veel mogelijk. Maar kijk wel hoe dingen beter en anders kunnen”.

Als grote nadelen van het economisch systeem noemt Irene de veel te grote ecologisch voetprint. Wij souperen te veel en er blijft te weinig over voor de toekomst. Als tweede noemt ze het door Piketty genoemde grote (en toenemende) verschil tussen rijk en arm.

Zijn onze economische systemen ecologisch houdbaar?

Irene ziet een verschuiving naar meer ‘groene’ bedrijvigheid, zoals bijvoorbeeld in het energieakkoord. Groene bedrijvigheid is niet langer iets van idealisten, maar is een hoofdstroming in economische vernieuwing geworden. Duurzaamheid is ook iets wat de overheid moet afdwingen. De provincie is bv. stevig in gesprek met de agrarische sector. We willen af van die megastallen en meer kiezen voor kleinschaligheid en biologische landbouw. En dit is geen theoretisch debat, nee de provinciale overheid stuurt hier op.

Kunnen we als kerken, als christenen een verschil maken?

Irene: “Ja dat kan. Ik zou hier twee dingen willen noemen. Als eerste dat we allemaal consument zijn en dat we elke dag geld uitgeven en daardoor invloed kunnen uitoefenen. Als consument kunnen we kiezen, willen we duurdere dingen kopen, bijvoorbeeld biologisch vlees, om de producenten een eerlijke prijs geven? Als tweede hoort het bij de kerk, bij christenen, om te signaleren waar het menselijkerwijs misgaat. Als kerk moeten we ons bekommeren om degenen die ondanks alle goede

regelingen het niet redden. Soms is het iemands eigen schuld maar als kerk laat je iemand niet vallen”.